

Tramp

Prohlášení.

Ke článku uveřejněném v časopise „Tramp“ dne 13. 1929 pod nadpisem „Trampj, „Fronta“ a syčáci“ ohlašujeme, že veškeré urážlivé výroky, týkající se J. Václava Augusty, redaktora v Praze, odvoláváme a prohlásíme se, že k jich uveřejnění došlo.

REDAKCE

časopis „Tramp“

Kamarádi nám piší...

Trampí, na stráž!

Zas nějaký náš dobrý „přítel“ svolává na naše hlavy hrom a síru. Ve svém článku (Nár. Pol., 8. května) zmiňuje se o nemravu našeho společného spaní ve stanech, mluví o pustých orgiích v osadách, a o nebezpečí, jímž jsme prý pokojným obyvatelům a P. T. výletníkům, a to vše píše s takovou přemírou fantazie, že čtenář věci neznalý se musí domnívat, že za každým stromem v lese číhá krvežíznivý tramp, který chladnokrevně olupuje pocestné ve velkém.

Naskytá se otázka: proč jsou vlastně trampí v takové nenávisti?

Pro svou ničím nespoutatelnou touhu po projevu a zachování volné individuality.

To je věc pro změkklé mozky neslychaná; neboť nelze trampy rozškátulkovat tříděně i hodnotně, nemají polovojenských organizací jako skauti; zkrátka na národ trampů dosud nikdo nenašel úředního šimla. A to je bolí.

Vytýkají nám nemravny způsob života; statistika nemanzelských dětí evropských velkoměst (nedávno uveřejněná), naše mravokárce usvědčují ze lži. Všechny zdravotní instituce mají plná ústa krásných hesel: zdraví ldu, pohyb, voda, slunce, vzduch; počnou-li se však jejich teorie provádět v praxi, propaguje-li se „skutečný návrat člověka k Přírodě“, ejhle, objeví se duše, žlutá závistí, která by nejraději dala všechny nás schytat četníky. Vandalismus? Jen navštivte, vy mravokárcové, takhle po neděli některý blízký lesík, uvidíte ty stohy mastných papírů, poházené po celém lese, a všimněte se výletníků, vracejících se domů s náručí narvaných květů. Tito dravci, kteří takovým způsobem projevují svoji lásku k přírodě, a při tom pohlížejí na trampy jako na odvěké škůdce a ničitele přírody, tito nás napadají neomalené útočnými články v novinách.

Páni umravňovatelé: svoji filippiku obračejte k svým dobrým spoluobčanům, tam nejdříve činite nápravu; o trampy se nestarejte, jako tito až dosud neprojevíli žádného zájmu o Vás.

Náš případ.

V poledne převrhl Bobí kotlík s obědem do ohně. Pravda, dostal za to nádherného hoblá, ale hlad s tím nikdo neutíšil. Něco vyhrabal Cyklop z popele, ale vzhledem k jeho popáleným prstům, nechali jsme mu zachráněné milostivě schlamstnout.

Ostatně bylo hrozně těžko rozeznat maso od ohořelých polen. Nyní nastala vážná porada na téma „Co budeme jísti“, kterou přefal Nanuk sebevědomým prohlášením, že udělá ze všeho, co nám v tornách zbylo, polévku; jeho specialitu, již nazval „Balada“.

S řevem přijato a torny vydány Nanukovi v plen. Cyklop vrhá se k ohni, fouká do popele a jeho nafouklé tváře s usazenými očima berou na sebe výraz škrčeného buldoka. Oheň ulitý převrženým obědem znovu vzplál. Nanuk rozkládá noviny do mechu a na jednu hromadu sype vše, co kde najde. Převrací na ruby tlumoky a poctivě je do slušné již hromady vyklepává. Všechno pak špádou rádsky zamíchá, vsype do vřícího kotlí a spokojen svojí prací, zalézá pod stan.

Bobr vrací se do osady. Celé odpoledne kdesi trucoval a léčil se z hoblá.

Š rozevřeným chrípím sourá se k životodárnému kotlí. Nadzdvihuje poklici, odfukuje se shora popel a chtivě okukuje vířící tekutinu. Již se hotoví prstem ochutnat obsah, když zahlédne vylézati ze stanu černý nos Nanukův.

— Vaříš cacau? táže se skromě Bobr, přiklopuje opět poklici.

Nad kotlem natažená ruka Nanukova se sáčkem skořice rázem dřevění

— Cacau! On ten grénhorn říká jeho „Baladé“ cacau! Měří Bobra zdrcujícím pohledem a cedí skrze kalumet:

— Zmiz z obzoru vejvrate! — nebo na svej hovězí kůži poznáš co vařím!

Nabobtnalá rýže počíná se v kotlí roztahovat jako astrachán ve stanu a ukončuje jejich domluvu. Oba rychle rukou společnou ubírají co přetéká přes okraj kotle a plní s tím kochmašiny a šálky.

Zatracená práce! Kde se to furt bere? Voda se v kotlí vyvařuje, na jinou není místa a polévka mění se v masu. Nanuk v obavách, aby nemusel sekýrou vysekat polévku z kotle, nabírá na špiči špády a znalecky ochutnává.

Labužnický pomlskává, až Bobrovi z předtuchy té sladké dobroty kapou sliny na boty. Pak prohlašuje, že je všecko akorát měkký, až na zrnkový kafe a rezervní tučet Cyklopových oliv.

Bobr uznává, že na změknutí toho se nedá čekat a souhlasí, že je teda jako vařeno. Nanuk nabodává špádu do středu polévky, nasazuje dlaně k ústům a řve v lesní ticho: mináš hólín!

Jako stádo bisonů přihnal se hladová parta a nestoudně podstrkuje šálky, pod Nanukův učmoudlý nos.

Nanuk odměřuje na špádě porce. S rutinou starého zedníka nahazuje polévku na dno šálků.

— A heleme! husí drůbek! pobrukuje Čouda míchaje lžící ode dna. Gryzly krájí polévku kanadou na úzké řezy, zatím co Pirát drtí cukr mezi kameny. Co je taky do semlbáby, když není správně pocukovaná. Tarzán rozpaluje zbytek přišchlé mastnoty na pánvi. Uvaluje holýma rukama polévku do koule, ze shora na ni plácne, hodí na pánev a hle!

Karbanátek počíná syčet!

A nastává bohapustá žranice.

Bobr mlaskaje, pochvaluje si Nanukovi:

— Viš, je to rádský žrádýlko, tuten čůdpop. Taková polívka holt je bytelná! Ale už nemám kam to nacpat. Sřěva mám našlehnutý nejmlín na pět atmosfér.

A škrábavé zvuky lžic do dna šálků nasvědčují, že žranice chýlí se ku konci.

— Sem tvrdej, chlapi! Ta semlbába byla hutná jak policajckej pentrek. Kruci kluci, dyť je ze mě mandragora!

A Tarzán opeň zády o strom, těžce funí. — Podťe mě umlátit — uf já sem zničeněj na šprycák — uf — já puknu jako žalud — uf — s takovým karbanátkem bych nechtěl dostat do kédlubnu ani na sto yardů — uf — a já jich mám v sobě sedum — uf — uf.

A toho dne už nikdo nezpíval, z vážné obavy otevřít ze široka hubu.

Les sesmutněl.

Prsty, které virtuózně dovedly rozezvčet struny kytary, klouzavě sjízděly po nabubřelém břichu.

Čouda první zamáhavě se zvedá, máje nádhernou přírodní barvu v obličejí a krokem potlachovým míří k blízkému podrostu. Za delší dobu se vrací s páskem kolem krku. Všichni leží, funice jak vepř v rákosinách Iank-Sienk-Ianku. Poslední sebranou silou vyhrkne:

— Kluci, s barvou ven! Kdo z vás měl s sebou pytel s cementem! Jo, jo, s cementem! S nejlepším portlandským cementem! Smarží to sem zkusil. To nebylo normální, to byl beton, jo, jo, železo-beton.

A dybch nebyl v čas uskočil, tak ste nesli domů mrtvolu!

Zatracená „Balada“!

Ua—ua.

Tramplský oznamovatel.

A hoj! Jsme dvě!
Které osamělé chatě se stýská? Zavolejte! Znač. „Volání divočiny - 022“.

Koupím starší kanoe. Nab. pod znač. „Ihned 025“ do administrace t. l.

Koupím chatu blíže řeky. Znač. „Popis 026“.

Kanadky č. 43 a sweatr prodám. Znač. „Kč 150 023“ do administrace t. l.

Spací pytel nový Kč 250 a stan jehlan., prodám. Značka: „Smichov 024“ do administrace t. l.

Koupím chatu u vody, zachovalou. Nabíd. pod znač. „6050“ do adm. t. l.

(Useráty se přijímají do této rubriky v adm. t. l. Slovo Kč 1.—, nejméně deset slov. Za tučně vtištěné slovo poplatek dvojnásobný.)

ŠTOČKY

GRAFICKÝ REPRODUKČNÍ ZÁVOD

VOJTECH HRDINA

PROVÁD. V NEJLEPŠÍM PŘEVEDENÍ

SMÍCHOV, ULICE KE KOULCE č. 6.
TELEFON 404-3-4.

Páni redaktoři všech měsíčních, čtrnáctidenních, týdenních a denních časopisů, najmě večerníků, nastává okurková sezona a my nejlépe víme, co to znamená. Bude se opět psát o trampech. Dovolujeme si Vás co nejuctivěji požádati, když už tomu osudu neujdeme, abyste konečně přestali psát o cowboyských kloboucích, čaparérech, divokém západu a. t. d., jelikož je to už opravdu blbý! Tři roky jsem opravdu žádného podobně oblečeného trampa neviděl, třebaže jezdím s nimi každou sobotu. Nabízíme Vám fotografie trampů, hodláte-li již o nás k naší malé radosti psati, které máte u nás v redakci k dispozici. Račte nám prominout, ale pravděpodobně si nás pletete se skauty a turisty, a nám už ten divoký západ a široké cowbojské klobouky se strakatými šátky lezou opravdu z krku! — Poklona.

Trampi.

geza včelička

VZPomínka na marných cestách

*démanty prší z hvězdnatých konstelací
v rodných hnízdech tančící srdce neklidně bije
hladové oči hladové vlaštovky stále se vrací
krásné jsou dálky a směry krásná je nostalgie*

*na našich ústech uzruly hrozny polibků
jež bychom chtěli celému vesmíru dát
srdce své jako červenou kolibku
od rána do noci touhami necháme kolébat*

*lépe než po zemi procházet po zlatých hvězdách
země je nepatrná část soustavy sluneční
vzpomínko opilá vzpomínko na marných cestách
slunce na nebi to je sen pravý a skutečný*

*vím že až v sluneční záři oči mé umdlí
stanu se dítětem anebo námořníkem
budu spát v pletivu z lian v tajemné džungli
ráno se vzbudím zelených papoušků křikem*

*na prahu otcovského domu hledět v obzory marné
to nevidíte majáky ani plachty loďní
na modrých vlnách plují delšími v daleké Varně
žraloci v přístavu smutně a hladově bloudí*

*zámořská leď to je pohlednice k svátku
z nejvyššího stožáru racek do očí vám zaleti
nutno dát životu první a poslední splátku
moře se stříbrem rozlilo nebe vzplanulo perleti*

*v zelené noci usedni tuláku k ohni
v tmouci se samotě na výspě zčernalých kamenů
touhy své mučivé divoce lukem prohni
srdce střel do nočních plamenů*

*mlhavé ráno přijde tiše a chmurně
jakoby volala modravá píseň daleká
ve zhaslém ohništi zbude v hliněné urně
žedivý popel ze srdce člověka*

**Nemáš dosud Magazin
Trnu? Objednej si ho ihned,
než bude rozebrán.**

Cena 10 Kč.

Irčan dostal tuhle v *kavárně falešnou korunu*. Stěžuje si s pláčem kamarádům. A je-
den hned dobromyslně radí:

— Dej jí číšníkovi tuzérem,
Irčan vyletí.

— Co pak my ty blboune dám celou ko-
runu?
— ba,

stavinoHA :

Náčelník se rozhodl pro uspořádání tajného výletu. Napsal do klubového oběžníku:

Dne toho a toho se koná tajný výlet.
Proviant sebou. Hosté vítáni. Zpívá se:
„Tajná láska ta mě trápí“. Sraz u plynárny.
Vede bratr vůdce Karel Polenka.

*Bratr Karel Polenka
vůdce.*

Tajný výlet je specialitou turistických rot. Jde se někam a neví se kam a pravá radost skutečná a nezkalená je z toho, když se zpátky trefí. Tajný výlet není žádná legrace.

Vystoupili z električky číslo 15 na konečné stanici. Nikdo nesměl vědět kde je.

Pan bratr Žitný povídá: „To sem blázen, sme v Radlicích nebo ve Vysočanech?“ Jeho manželka ho dloubla a řekla: „Kuš Franto, vůdce tě pozoruje“.

Bylo 5 hodin ráno. Bylo vlahé nasládlé jítro, sluněčko čiperně probřeskovalo unylými mráčky, šefík z blízké zahrady voněl, vzduchem poletovali bělásci dovádějící s babočkami pestrých barev, vzduch se roztrásal větérkem, který počechrával travíčkou a pampeliškami; i ten vlčí mák se občas pohnul jakoby chtěl pěti s celým světem, pěnka přála špačkovi dobré jítro, do květů zabalená hrůšeň jako krásná víla z báje rozčesávala si kadeře, tak to alespoň z dálky vypadalo, ptáci zpívali radostně a se shora obce byl slyšet nářev oplzlé písně, kterou zpívali místní ozralové.

Výprava čítala 18 členů řádných a 2 hosty. Vůdce se nepočítá. Hosté byli: slečna Milena Smolíková sama a pan ing. Spal. Minuli opilce.

Vůdce zastavil výpravu a holí, kterou si přivezl odněkud z Valašska (bylo na ní napsáno: „pásli ovce valaši“) ukázal za nimi. Pravil potom: „Zde vidíme opět putyky. Vlečou své ochromlé údy zaprášenou silnicí. Jejich dítky čekali včera tátu. Jejich manželky čekaly muže. Jejich milenky čekaly milence. A zatím“ — vůdce ustal, odplivnul a větérek májový jakoby zahrát si chtěl pohodil to svinstvo Ládrovi Kandů na ovinovačku. Vůdce ztišil hlas, jeho oči se smutně zaleskly, pokračoval: „A oni se opili. Jako zvěř. Zabili lidství bez ohledu na to, že zde (opsal holí kruh ve vzduchu) mi to připadá, jako když jsme byli před léty se svazem v Chorvatsku. Je třeba získávat takové nešťastníky. Učit je poznávat přírodu. Deme“.

— Slyšíš, jak ta řeka dnes nějak smutně šumí?

— Bodejť by smutně nešuměla, dyž sme tam naházeli všechno, cos nám dneska uvařila k obědu!

—ba.

ZDařilý výlet turist. klubu „NAPREJ“

Výprava se hnula.

Pan Žitný šel s panem Placrem a o čemsi hovořili. Pan Drahný si vypůjčil od vůdce pět sportek. Paní Žitná, Skruzná, Bartáčková s paní Puchmeltrovou vzaly doprostřed slečnu Smolíkovou a Mařenku Puchmeltrovou, spojily rámě, vzaly si krok a zpívající různé písně utvořily před celou výpravou linii kypící radostí a rytmem. Slečna Smolíková trochu krkala. Paní Žitná jí dala zajist chlebek.

Láda Kandů si očistil ovinovačku.

Pan ing. Spal huboval, že si zapomněl šnuptychl, pan Puchmeltř mu hloupě cpal do očí, že na tom vůbec nezáleží. Pan Bourek tvrdil, že to zde musí znát. „Se mi zdá“, řekl, „že tu strašilo. Mohly by to bejt Radlice“.

Bratr vůdce hovořil s panem Drahným o Chorvatsku. Hádal se jak se řekne chorvatsky holka. Vůdce tvrdil, že: „děvojka“ a pan Drahný stál na svém, že: „půca“ někdy prý také „cůra“. Vůdce řekl, že tedy neví, ale ta půca a cůra nemohly být docela nic pořádného. Pan Drahný se rozčílil a prohlásil, že pořádná a nepořádná ženská se nemůže rozoznat od děvojky nebo půcy natož cůry. Ostatně Chesterton před válkou už řekl, že je to jeden ksindl. Pořádná nebo nepořádná.

Tak jim plynula cesta v družné zábavě.

Minuli fotbalové hřiště.

Šli kolem tratě. Mávali si s lidmi, kteří vykukovali z oken vagonů kol jedoucího vlaku. Pan ing. Spal mával jen rukou.

Vůdce udělal při té příležitosti proslov. Přirovnal mávání k začátkům křesťanství a solidaritě vůbec. Citoval pak Čelakovského: „Ó radostné cestování“. Nakonec vyslovil zásadu, že inteligent se pozná podle mávání. Pan Drahný poznamenal, že není správné považovat každého, kdo mává, za inteligenta. Znal prý jednoho pána, který ve škole samá pětka, v životě samá pranice, náramnej sprosták, ale na mávání kadet.

Vůdce řekl, že se s panem Drahným nebude zlobit. Paní Pulchmeltrová cestou upletla Mařence věneček z pampelišek a sedmikrás. Slečně Smolíkové se krkavka proměnila ve škytavku.

Pan Placr se zlobil, že si zapomněl karty. Tloukl se při tom pěstí do hlavy.

Pan ing. Spal dělal vtipy.

Mařenka pošeptala mamince, že pan ing. dělá pitomou legraci. Řekla: „Mami, směju se jen ze slušnosti“.

Matka ji pohládila a řekla jen: „Dítě, dítě, zlatý“.

Došli k svatému Prokopu.

Vůdce shromáždil výpravu. Udělal proslov o svatém Prokopu, řekl kde se nalézají a dovolil aby si prohlédli mapu okolí Prahy.

Ani nevíte, jaká je škoda

těch fotografií, které se odbor- ■ zachrániti. — Již za 5 hodin
ným vyvoláním mohly ještě ■ Vám obstaráme bezvadné
vyvolání a vykopírování Vašich snímků.

ČERMÁK & POP - Myslíkova 25.

Zkuste to — uvidíte!

Od 8-7 — Tel. 451-64.

Pan Bourek zvolal: „A heleme se, já říkal, že to sou Radlice. Tadyhle sme šli, tady sme se vodbočili“. Všichni jezdili prstem po mapě.

Láda Kandů řekl, že mu to připadá jako ta hra: „Tomu dala, tomu dala“.

Rozbalil se proviant a udělalo se pohodlí. Mužové si zuli boty a dámy pověsily své sukně na keře, seděly ve spodničkách. Slečna Smolíková zůstala tak a sedla si na kus novin, které jí půjčil pan Ing. Chudinka, neměla ani proviant sebou.

Rozdělila se s ní Mařenka Puchmeltrová s Ládíkem.

Paní Skružná rozbalila kotlety. Skružný povídá: „Co abych dal vokoštovat Bourkovi, ta jeho mu vaří samý blafy“.

„Jen se vopovaž, znáš ho? Neznáš! Schválně si nic nebere, počítá s tím, co mu kdo dá. Ty bys rozdával. Rozdávaj si ze svýho. Každěj má pamatovat. Von může bejt vizírka, na čele to nemá napsaný a čelem se to nevypotí“.

Obědvalo se.

Vůdce se divil jak to mohli vydržet bez svačiny. Pan Žitný řekl:

„Co se divíš, bratře, já když sem doma tak jím — vid' stará, ale jak sem na výletě tak sem prevít — nežeru a ne, musel bych žrát. Je mi to jedno.“

Paní Žitná šeptla: „Mluv slušně jo?!“

Pan Žitný se zarazil a dodal rychle: „Jak sem na výletě, tak sem potvora — nešmakuje mi a nešmakuje.“

Ochutnával se proviant.

Pan Drahný mohl ukousnout paní Bartáčkové ruku, když mu nabízla náky. Řekl potom: „Pámbu mě potrestal, mám zacpaný zuby.“

Pan Placr usnul.

Vůdce zmizel v roští.

Mařenka Puchmeltrová běžela za motýlem a upadla. Namazali ji jodem.

Pan ing. bavil slečnu Smolíkovou. Ptal se jí, zda měla hochy. Řekla mu, že je na takové věci moc hloupá.

Ing. ji utěšoval: „Dostojevský napsal, že hloupost je krásná, nemusí vás to mrzet. Dostojevský nebyl žádněj trouba.“

Blankytné nebe se klenulo nad lesíkem kde tábořila naše družina. Jaterníky se sasankami voněly. Bylo tak krásně.

Frantík Nováků se učil na mandolinu Ritornu. Šlo mu to.

Vůdce přišel z roští a zašival si knoflík. „Jak ta příroda člověka vychovává, kdy já jsem si uměl přišít knoflík,“ řekl. Pak vypočítával kolik kilometrů urazili.

Pan Drahný přinesl zatím láhev piva. Svitily mu oči.

„Ten bude zas rejpat, se mi zdá, že je nalitej,“ pravila paní Skružná.

Slečna Smolíková chtěla někam jít a nevěděla jak to udělat. Svěřila se Mařence a ta s úsměvem řekla: „Jdeme se podívat na kostel — nikdo za námi nechoďte.“

„To je samozřejmý,“ zabručel pan Bartáček, „Ste čtě svobodný a není divu.“ „Ani pomoci,“ dodal pan Drahný.

Potom se zpívalo. Pan Drahný se pořád smál a říkal o panu Puchmeltrovi, že je ňouma, mohl by to říct ještě sprostěji, ale nechce.

Vůdce ho napomenul. Buď aby zpíval nebo nic.

Pan Drahný opravdu rejpal.

Nedal si říci a nadával i vůdci. Řekl, že je v klubu od jedenáctého roku, všelijak se tábořilo, ale takhle pitomě nikdy. Vůdce prohlásil, že to patří do schůze. Pak si hráli na „zahradníka“.

Pan Drahný měl úkol a navedl Ládu Kandů, aby ho poslal až do údolí přinést kus kamene.

Přišel bez kamene úplně vožralej.

„Mám v palici můcu,“ řekl.

„Půcu“, opravil ho vůdce.

„Ne můcu“ stál na svém pan Drahný. „Můca a půca sou dva velké rozdíly.“

Pan Puchmeltr bral med a nechtěl políbit paní Skružnou. Prohrál fant, byla to krabička zápalek.

Pan ing. se slečně Smolíkové přiznal, že je ženatý. Ona mu řekla, že jí je to jedno. Pak se líbali jako ostatní. Zatím slunce zapadalo, pomaloučku a smutně jakoby nechtělo kazit tu krásnou idylu.

Na zpáteční cestě pan Drahný podrážel dámám nohy a říkal neustále: „Naše ženský sou fest. — Post festum.“ Na konec řekl panu Placrovi: „Už si spal v chodě?“

„Spal!“ odvětil Placr.

Pan Drahný už dal pokoj.

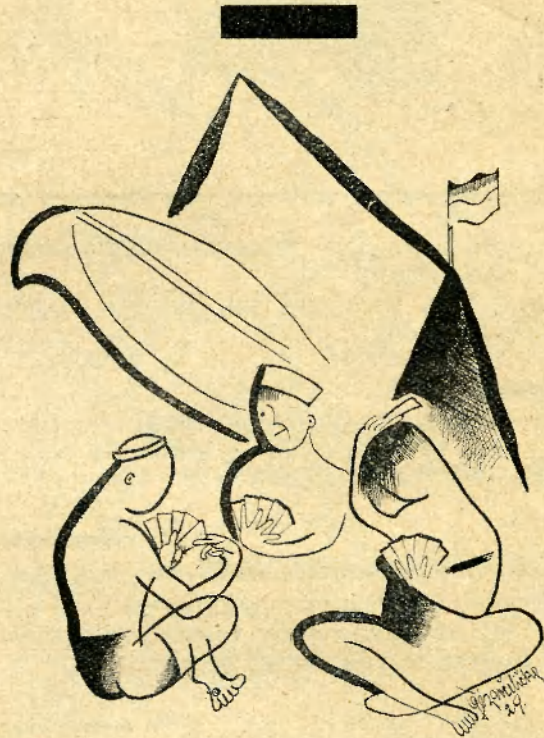
Nebe vzplanulo tisícerými světly. Byly to hvězdy.

Kdo si představí krásu okamžiku, kdy skupina šťastných lidí kráčí pod zčernalým azurem, pod snoubící se Cassiopeion a Serpensem nebo Canis minorem s Virgou?

Kdo? ,

Nikdo.

Jsou to lidé kteří pochopili význam doby a uměli se organisovati v turistických klubech a tím stělesnili v sobě heslo: Slunce, vzduch, voda. Jaký to zdařilý výlet.

— Tu kanoi sem koupil za 16 stovek a za 9 ti ji stfelim.

— Ty seš ale zloděj.

— Co že?

— No, dyk se sám vokrádáš.

Wei—opf.

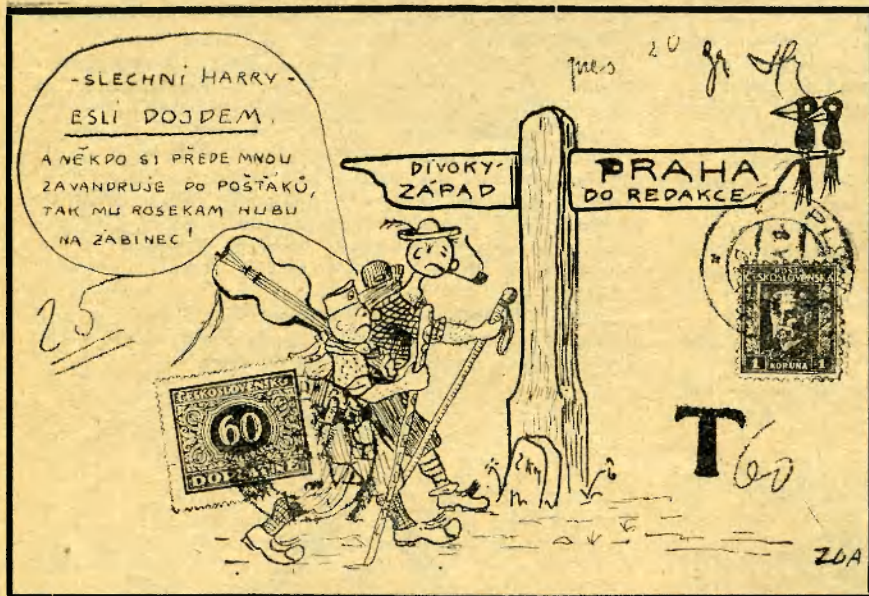
— Víš jak se rozezná ve vodě rybí sameček od samičky?

— ?

— To máš docela jednoduchý. Hodiš do vody kus chleba a dyž to klofne vona, tak je to samička a dyž to klofne von, tak je to určitě samec.

Tramp. kanadky	Anglická obuv	sport	Jar. Bohata	Orig. am. „Hook“
	pro	vycházku	Smíchov, proti Knížecí	
		i společnost	„Keds“	

DOŠLI...!

Všechna čest naší poště! Zde leží na všechny časy reprodukce obálky dopisu, který bez adresy, jak ostatně z obrázku zřejmo, správně a včas do redakce došel.

Ať žije trampský pan ministr pošt, a jeho přednostové!

On: „Slečno, jsem temperamentní, mám v sobě cosi jižního — — —“

Ona: „Ano, těch půl kg banánů, co jste před chvílí sněd!“

E m a n .

Pan Stříbrný: — A máte páni trampové taky v těch chatách teplou a studenou vodu?

— Určitě. V zimě studenou a v létě teplou.

B o b .

Na pacifiku.

Průvodčí: — Hej, vy tam! Nevystřkujte tu hlavu tak z vokna, nebo urazíte telegrafní tyč a budete to pak muset platit!

J u k o n .

— Včera jsme rozbili tábor nedaleko Libřice.

— A komu?

— Se mnou by měli dva co dělat.

— Sichr. Jeden by tě mlátil a druhý zvedal.

B . A .

— Včera jsme v osadě zažili ohromnou psinu.

— Jakou?

— Snědli jsme toho velkého psa z vesnice.

B . A .

—ka.

Ly orgie . . .

Ve světovém listu nočního poledníku četla ne právě již mladá dcera majitele herinkových plantáží v Bráníku—Singapuru o děsných orgiích v osadách trampů. Šla do sebe, a umínila si, že všechny ty věci s anglickou důkladností prozkoumá. Na doporučení redakce Trampa ubytovala se v osadě Lecian u dobrého nezmary Kida a jeho squav Flary.

Bylo již po orgiích při a po potlachu prováděných, když druhého dne ráno miss našla Kidovu squav u prádla. Před chatou vzdouvalo se ve větru pár kusů vypraného prádla.

— Co to tam visí, ptala se krátkozraká Angličanka, ukazujíc na několik kusů vypraných kalhot.

— To jsou kalhoty mého hochy a jeho kamarádů, povídá jí Kidova řečička.

— Ó shocking! vykřikla stydlavá miss, když si jasně uvědomila význam slova kalhoty. Dejte je ihned pryč, nemůžu ani vidět mužské kalhoty.

A dřív se neuspokojila, dokud nebyly kalhoty pověšeny za chatou.

I dozvěděli se nějak v redakci nočníku o návštěvě vzácné dámy, a číjice pikantní interview, vypravili jsou reportéra do osady.

— Ano, miss tady zůstává, ale taktó k ní přece nepůjdete.

— A proč ne, dotazuje se člen nočního listu.

— Nejde to, vysvětluje mu Flary, dříve si musíte svléknout kalhoty, neboť miss nemůže mužské kalhoty ani vidět.

(A bylo z toho v nočním poledníku pohoršení veliké velmi.)

— Kde bydlíš?

— Nikde.

— A to seš tam taky na stravu?

Berouňák

Golvelovo nakladatelství Praha I., Karlova 12, vydalo

Voldánovu nejveselejší trampskou píseň :

Ve vydávání se pokračuje.

„Malý velký paťatý.“

KARL MELIŠEK:

**Jak jsem se stal Robinsonem
aneb Povídka nejkrvavější
čili Kapitán Zipps je vůl**

„Stulen pod závočtrnou plachtou škuněru „Dinah“,
nečekané jsem zvolal: — Země!

— „Je cejtít ale rum“, dodal současně takto sivo-
oký kapitán Zipps, pohlížeje se mnou na rozcucha-
nou hladinu, marně pátraje po kousku pevné zemi.
Loyálně však uznal můj objev, když na jižní straně
oceánu objevila se malá čárka jakéhosi pobřeží. Kom-
pas nám nešel, jelikož jsme ho zapoměli natáhnout
a kapitána jmula se zuřivost.

— Pacholci a mořský krysy včetně, řval na celý
kruh, jak mám teď zjistit šířku, neřku-li stupně vý-
chodní délky. Copak to můžu měřit na Celsia?

Potom vytáhl ze zánadří malou knížku, v níž měl
zaznamenány veškeré námořnické nadávky a nadával,
až na další, dle slovníku. Když došel konečně až k Ž,
dovolil jsem se skromě zeptati na jméno ostrovů,
k nimž jsme se nezadržitelně blížili.

— Ostrov San Suez, stanice na znamení, odpo-
věděl kapitán Zipps.

— Konečně stanice, vydechl jsem radostně — to
si chytím milovanou otčinu!

Kapitán Zipps přinesl ochotně dvě lampy a housle
a já počal okamžitě laditi. Zprvu se ozvalo z naší
stanice jakési chrchlání, kašláni, až to konečně začlo
hrát. Nejprve jsem chytil průvan, potom rýmu a ko-
nečně Řím.

— Teď to vemle přes Paříž a Berlín, radil mi do-
bromyslně kapitán Zipps — až na Stuttgart a pak do
Prahy.

Poslechl jsem a svědomitě točil knoflíkem od ka-
bátu dále.

Konečně! Nikdo nedopede perem popsali radost
čechoslováka, který uslyší zvuk drahé mateřštiny, na
dalekém moři ciziny.

Popstal jsem pohnut od aparátu a v návalu vla-
steneckého cílení sejmul čepici z hlavy. Kapitán Zipps
položil si moji rozrušenou hlavu měkce na svoje rámě,
z jeho očí ukápla slza porozumění a oba jsme vrouc-
ně poslouchali.

— řach — řach — chrrr — pakliže podestýláme
pod krávy seno, panují zde určité obavy, že krávy
seno sežerou a nemají pod sebe zase nic. Proto je nut-
no, podkládati veškerý dobytek věcmi neztravitelný-
mi; podrobnější návrhy dodá vám ochotně redakce
„Venkova“, v nutném případě pak sám pan redaktor
Vraný (dlouhotrvající potlesk). Vezměte si naši radu
k srdci, neboť není všeho hnůj, co se třpylí. Konec
zemědělského rozhlasu. Haló — Haló Radio-Journal
Praha přeje všem posluchačům dobré chuti a vysílá
polední rozhlas ČTK.

Částečná změna ve vládě od 1. čerona 1929. Mini-
sterstvo obchodu přejímá nadpor. Sídek, kterému se
již v prvním dnu vlády podařilo prodati populární
pražský hrad k reprodukci štencovu graf. kabinetu za
lřicel stříbrných, včetně Jiřího, na mírné měsíční
splátky.

Obavy před povodni v Praze stávají se dnešním
dnem bezpředmětnými, jelikož na návrh pana ná-
městka (podpis nečitelný) byl navezený sníh z Vltavy
rozvezen zpátky do ulic. Sníh bude později v ulicích
postupně odstřelován, odvážen na Malvazinka, zde se
uskladní a v případě příští mírné zimy bude propůj-

— Nač zvoněj na tom parníku, dyž eště
nejedou?

— Na zvonec, hraběnko.

Wei-opf.

čen za mírný poplatek stavebnímu odboru hl. m. Pra-
hy, který jej bude opět sázet do Vltavy. Tím je za-
ručena práce pro mnoho sel nezaměstnaných na příšlí
zimu a pražský magistrát ukazuje tím své sociální
porozumění.

Hrozná msta Tutankhamenova způsobila, že dr.
šimsa se v redakci Poledního listu provedli novou
seance, kde chtěl namíchnutého ducha usmířiti. Dě
sdělení pana doktora, byl to jeho nejhorší den v ži-
volé. Nechme mluvíti „Polední list“.

Dalo nám to tentokrát hrozně práce, neboť v celé
redakci nebyl žádný duch vůbec k sehnání. Duch Tu-
tankhamenův konečně vzkázal po duchu nedávno ze-
mřelé Madame Butterfly, že do naší redakce nejde za
žádnou cenu. Slavný spisovatel Rozner, který byl
seanci opět přítomen (naš redaktor je vždy proni
u každého citovaného ducha), citoval oší silou, až
konečně se mu podařilo ducha vyvolati za ohluš-
jící rány v redakci. Seance musela býti na půl hodiny
přerušena a po rozžhnutí světla k všeobecnému úža-
su shledáno, že bustě p. vydavatele Stříbrného, chybí
hlava. Dlouho bylo pak pátráno ve všech místnostech
tiskárny, až se konečně zjistilo, že to hlavu vůbec ne-
mělo. Poté bylo v seanci znovu pokračováno a byl to
opět náš pan redaktor, kterému se podařilo vykouzliti
dalšího ducha. Dámy uděšeně prchaly, ale muži zů-
stali odhodlané na svých místech. Naš redaktor při-
tomného ducha slušně požádal, aby mu zavolal praž-
ského kata. Duch však upejpavě zavrtěl hlavou.

— Neblbněte, řekl hrobovým hlasem, ten chlap
nemůže cejtít krev — budete mít malér!

NOVÉ TRAMPSKÉ PÍSNĚ

KLUBU KAPITÁN FLINT

PRŮLOM • FOCHOVA 42 • KNIHKUPECTVÍ

3- Kč

Náš redaktor však u vědomí žurnalistické povinnosti poručil zhasnouti úplně tlumená svělla a zvolal:
— Neznámý duchu, zavolej mi pražského kata.
A nechci už slyšet ani slova.

Neznámý duch srazil paty a ozval do ruky telefonní sluchátko:
— Haló - haló, Gustave, máš sem honem přijít, nebo žalovat! Načež se k nám otočil zády a se slovy: já vás varoval, zmizel.

V tom okamžiku ozvalo se hlučné zabouchání na dveře, ty se s ohromným kraválem otevřely a do místnosti se vřítíl zlý duch pražského kata, Gustav Frišternský!

— Krev — já chci krev — vraždit — svinstvo — řval a do toho všeho mšil se ohlušující hluk padajících a létajících regálů. Náš redaktor byl praštěn letícím expedičním stolem, odevšad ozývaly se uděšené výkřiky, až konečně podařilo se několika z „Lucerny“ přispěchavším zápasníkům pražského kata uklidnit až k úplnému zmizení.

Po rozžehnutí světel objevila se všem zděšeným účastníkům úžasná spoušť v redakci. Ze všech redakčních rukopisů rozmazaná krev po stěnách a celý náklad ztřeštějšího „Expresu“ a „Poledního listu“ nacpán do záchodu. Příšerný — —

Kapitán Zipps zařval, chytil se za hlavu, sfoukl mně lampy a skočil do moře. Já za ním. Plavali jsme k osamělému ostrovu.

Dnes už se pomalu uklidňuje a umí už česky říkat „Kde domov můj...“

— Ty musej mít ale vlhko v boudě.
— Proč?
— Heleď — ty nohy!

Odvodní lékař: — Zvedněte nohu — tak — druhou!

Dobrý tramp: — A prosimich, pane doktor, na čom budu pak stát? O.B.Ř.

— Prosim vás, pane trampe, kolik je hodin?

— Akorát čtvrt!

— No jo, ale na kolik?

— To bohužel nevím. Já mám na nich jen velkou ručičku. Lecián.

— Na Librajdě sem viděl minulou neděli ohromnou holku — krev a kroupy — no, hotový jelito — — — O.B.Ř.

Tuhle byl hlášeněj ohromnej voběd. To se ví, každý se těšil a upřímně trávil. A voběd taky slavnostně přišel. Všichni se cpali a s chutí ho zbdli. Najednou Skafandr se dal do pláče.

— Co řveš?

— Já vůl, bědoval v návalu vzácné sebekritiky, tak sem se na ten voběd těšil, sežral sem ho a samým kvaltem sem ho zapomněl vochutnat! K o c u m.

TRAMPOVÉ, POZOR!

Nezapomeňte si opatřit dobrou ústní harmoniku s kovovou vložkou, nepřefoukatelnou, ve všech laděních kusů a Kč 12.—. Hudba v kapse u vesty. Nepostrádatelný nástroj námořníků, chromatické, diatonické, koncertní, basové a pro celý orchestr foukací harmoniky stále ve velkém výběru u firmy:

VÁCLAV FRÖHLICH,
PRAHA II., VYŠEHRADSKÁ TŘ. 26 (proti Emauzům).

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“, PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

Trampská Tisková Kancelář

Jak nám ČTK nesděluje, hodlá známý, staříčká a zasloužilý zakladatel a předseda naší národní rady abstineti čsl. i z okolí, Sranda Faur, přednáseti na den sv. Václava na náměstí staroměstském — u příležitosti dosud trvající vodní kalamity — „O škodlivosti alkoholismu a vlivu abstinence na vnitřní život a počasí.“ Nevhodné ukázky zhoubného účinku alkoholismu a odstrašující příklad podá obětavě přednášející během přednášky bez požádání. Nazdar!

Dosud svobodná choť jednoho z redaktorů „Trampa“ chovající děcko v náručí, leknutím jej upustila, čtouc o orgiích ve stříbrném nočníku lícených. Padající děcko zachytil obětavý M. L. fšek a podal je poděšené matce. Polomrtvé děcko však dorazil kámen, který matce spadl se srdce. Po záhadném pachatelci se pátrá. —ba.

Zakřiknutý drdol v trapu....

Známy prohibičník Mr. E. A. Longen hodlá se zúčastniti druhého letu Zepelina přes oceán do mokré Ameriky, následkem stále se horšící kalamity vodní. Jsa zvyklý píti každého rána před spaním 1/1000 litru svěcené vody (následkem nákazy je jeho obličej pokryt věkovitou isolační vrstvou, chránící jej proti rozmarům počasí) a jsa věrným hlasa-tele-m sprostónárodní říkánky: Čistota půl zdraví, nečistota celý, aneb ruka ruku meje a obě sou špinavý, — je nucen odejít z nevděčné vlasti, aby v cizině mohl používatí blahoslavené vody k osvěžení své básnické žíly i k udržení svého elentu, či talentu; bez vody ztratil by vlastně zdroj božské inspirace, jež napájetí Poděbradkou je mu nemožno, an nepracuje jen hlavou, nýbrž i seděním a vyrůstá tudíž jeho dílo ze solidní a pevné základny, pro níž potřeba vody je obrovská. Byly učiněny kroky z kruhů policejních, by zůstal národu zachován.

Veliké vzrušení v celém vzdělaném světě způsobila zpráva Středoasijské ethnografické výzkumné expedice, které po nekonečných útrapách a neuvěřitelných dobrodružstvích podařilo se proniknouti rozbouřenými Svatojanskými proudy do neprobádaných krajů povltavských, kde objevila neznámý dosud národ, nazývající se Trampové. Jeho původ, sahající zřejmě do dob šerého dávnověku, dá se jen stěží určití. Má se však za to, podle způsobu jeho života, že je to zbytek proslulého, dávno vyhynulého kmene Adamitů, kterému přes hrozné pronásledování a vyvražďování v 15. století, podařilo se uhájiti svoji existenci ve zdejších panenských pralesích. Jako svědek dávno zašlých kultur nalezen byl v jedné z jejich primitivních chat zbytek kartáčku na zuby, dále kresby a záhadné nápisy, připomínající poněkud písmo latinkové. — Příslušný referát o tomto vzácném objevu zaslán byl již Královské Zeměpisné společnosti v Londýně, načež lord Rothermeere zahájil neprodleně příslušné kroky u Společnosti národů, aby národu Trampů dostalo se právo sebeurčení. — Obsáhlá stat' z pera proslulých vědeckých kapacit věnována bude tomuto zajímavému kmeni v Zeměpise světa, vycházejícím v Aventinu, sešit třetí, jednotlivé číslo 5 Kč,
Pavel Ostruha.

Knihy které nevyšly, ba ani nebyly napsány.

Karel Melíšek: Poetismus alkoholu.

Karel Melíšek, náš nejmladší český lyrik, složil právě svoje vrcholné verše, jež jsou velmi poetickosensitivní, vzdor zdánlivému naturalismu. Tento naturalismus, zdůrazňují zdánlivý, jeví se zvláště v pohrávání si se slovíčky, řekl bych fukaním, kterýžto nemrav zřejmě pochází ze zvyku fukat si sklenkou o sklenku kamaráda. Vzdor neobyčejné čistotě verše, možno vytknouti této knize dvě vady. První: Polovina je zcizena z Londonova Volání divočiny, t. j. první část názvu, takže jest to nyní „Volání alkoholu“. Za druhé mohli bychom vytknouti mladému autorovi přílišné používání čárek. Tuto vadu vysvětluj si jenom tím, že je zvyklým mít z tácku na pivo otočný kondensátor, kterýžto zvyk přenáší i do literatury. Těšíme se na další jeho prvotiny. Zdar, hahoj, živio!

Zdena Ančík: Neohrožený tramp.

Ančíkův debut prozrazuje autora svérázného a skutečně dobrodružného. Ústřední postava trampa Dandíka je skutečně nabita úplně elektřinou, která přechází i do Vás tak, že byste mu nejraději dali přes držku. Je vidět, že Ančík je skutečný a dobrý tramp. Mimo toho proti předešlému autorovi je úplný abstinent. Nepřekročuje na žádné stránce 2 litry rumu, 1 litr slivovice a 5 litrů absintu. Kniha, která Vás opravdu potěší.

To jste trampové,

když nemáte ještě právě vyšlý
jarní Magazín „Trnu“ II.?

společenský rádec pro turisty a jiné cestující.

Především, chce-li se obdivovat krásám přírody, je nutno:

1. aby jsi byl organisovaný u turistického spolku, nebo u dobrovolných hasičů; pobříchu však jen u takové organisace, která pořádá společné výlety a jiné tomboly;
2. máš-li legitimaci svrchu jmenovaného spolku, vlep tam svoji nejnovější fotografii a kolek, čehož oběho pak hojně použivej, jsi-li napaden trampy a lesním personálem, nebo je-li pivo v chatě teplé, atd.;
3. opatři si konečně zjevný odznak svoji turistické příslušnosti, který hrdě vbij na hůl, již obdržíš v obchodě u Rotta, nebo za klobouk, který si ozdob při cestě domů kančičími tesáky, čerstvými květinami nebo také jinými stromky.

Tudíž z předeslaného je na první okamžik patrné, že řádný turista musí být a taky je okamžitě rozpoznán. Jest to především jeho něžné břicho, které láskyplně nosí na kšandách, za druhé jest to krásné běloučká panama rozhalená košile, za třetí jsou to nové sportovní kalhoty ze šedivé látky, za čtvrté jest to batoh, za jehož řemenem se houpá jako nudle pečlivě složený kabát, za páté je to fotografický aparát, za šesté krásná hůl a za sedmé tlustá pani s rodinou, kteréžto svrchu jmenované věci hlavně rozlišují organisovaného turistu od ostatních lumpů a vagabundů.

Dnes, kdy věda pokročila a kdy máme kinematografy, čili biásky, v nichž se stále promítají obrazy z přírody, tedy dnes, v takové době, obdivovat se přírodě je blbost. Každý z nás zná jak vypadá strom, každý ví co je to skála a každý konečně pozná řeku od holuba. Proto správný turista kašle na přírodu, které se může konec konců obdivovat doma v květináči. Správnému turistovi tudíž hlavně záleží na sportovním výkonu ve všech oborech cestování a co s tím souvisí. Je tedy nutno, aby nás automobil zavezl co nejdále od města, třeba až do Bráníku. Při cestování pěším řádný turista vyhledává s oblibou přirozené překážky. V tom případě pak jest nutno, aby nebyla vynechána ani jedna hospoda či chata neboli bufet na cestě. V hospodě se chová řádný turista jako doma. Poručí ženě a dětem rozbalit zásoby, které musí být taky rekordní a sám si poručí šest piv najednou, aby nebylo příliš studené. Hostinskému při této příležitosti řádný turista vynadá a sice, že pivo je břečka, že slepice chodí na stranu turistům na boty, že hostinský je blbec neinteligentní, protože mu nezpívá kanár a konečně k závěrečné scéně se doporučuje dát hostinskému pár přes

— Jak si dobrý tramp Nohejl představuje vojenskou střelnici na Brdech.

držku, není-li tento zřejmě silnější. Takovýmto chováním určitě dokážeme, že jsme řádní chlapi a hlavně turisté Vyblíiv, nebo byv vyhozen z jedné hospody, řádný turista jde okamžitě do hospody druhé, kde opakuje slušné chování z hospody první s tím rozdílem, že při závěrečné scéně prohodí přátelsky k hostinskému: „Voni vole p'tomá, kouknou se, jak jich píchnu touhle holí, hned mají voko na vestě“, při čemž se mává holí jako tomaha/kem tak, aby všechny ty odznaky z různých památných míst, koupených v Praze u Prašné Brány, byly i laikovy patrný. Pak se jde do další hospody, při čemž na cestě je nutno zarejt do obecního policajta, protože turistům nesalutoval a zmínit se mimochodem i o trampech, kteří běhají v lese jako divoká zvěř nebo Leciáni, aud. Vykonavše tento kulturní čin, jde řádný turista opět do hospody až do vyčerpání. Když už hospody není, musí být na blízku les nebo řeka. I jde pak řádný turista i s rodinou do lesa co by kamenem dohodil, pohodiv obtížné masné papíry, vrátí se zpět do hospody a pak autem domů. Čímž se pro řádného turistu výlet končí. Ovšem protože k řádnému turistickému sportu je třeba hodně peněz, mohou jej provádět jen lepší lidi od p. sekčních šéfů a továrníků nahoru. Pro chudáky to není, ti taky konec konců by přírodu nepochopili. — Amen.

U Davle vstoupil do vlaku průvodčí. A to se rozumí:

- Kdo nemá lístek?
- Já, ozve se smutně Lecián.
- Tak zaplatíte deset korun pokuty.
- To bych, pane dráha, tolik neměl.
- Musíte tedy na Libřici vystoupit.
- To musím, protože tam zrovna jedu.

Lecián.

— Hergot, to je dobrá polívka.

— Je. Von sice Mandarín říkal, že je to čaj, na dně sem našel rejžák, ale s knedlíkama je to docela Bob.

Do májového průvodu národních socialistů se vmísil dobrý tramp Rudla. A když už tam byl, tak taky začal sofort řvát. Nák si to ale splel a křičel:

— My nepotřebujeme ministra zahraničí.

Bratři se na něj vrhli. Ale Rudla neztratil ducha-přítomnost a honem řval:

— Protože ho mááméé!

Žužu.

I.: — Kdo to udělal? Takovej zápach!

II.: — Heleď, nekoukej se moc na mně, nebo se voženou!

III.: — Vy ste ale pěkný trampové, když nemůžete jeden druhého cejtít!

Kevárom.

Z trampské kuchyně.

- Už bude voběd?
- Dyk je teprve 10 hodin.
- Tak to mě de žaludek holt napřed.

Jukon.

Sedí tramp u cesty na bobku. Přijde k němu hlídač a rce:

— Hned přestanete, obléknete se a půjdete se mnou.

Tramp jde s ním, avšak stále se cestou směje. To hlídač dopálí a ptá se:

— Čoveče, čemu se pořád chechtáte?

Na to tramp dí: — Kouknou, pane policejní prefekturo, voni mně můžou poručit, abych se voblík, voni mně můžou poručit abych šel s nima, ale abych přestal, na to sou krátkej.

W-y.

STANY vlastní výroby
od Kč 180.— (pro 3 osoby)

LODNÍ KABÁTY

do nepohody, Kč 150.—

KOŠILE šedé a khaki
Kč 32.— a 45.—

nedostižné jakosti

P ů j č u j e m e :

stany, canoe,

kajaky, velocipedy, gramofony a desky.

Podmínky v ceníku a 2. číslo TRAMPA.

„Keds“
od Kč 42.—

S P O R T E X

VINOHRADY — Obchodní galerie

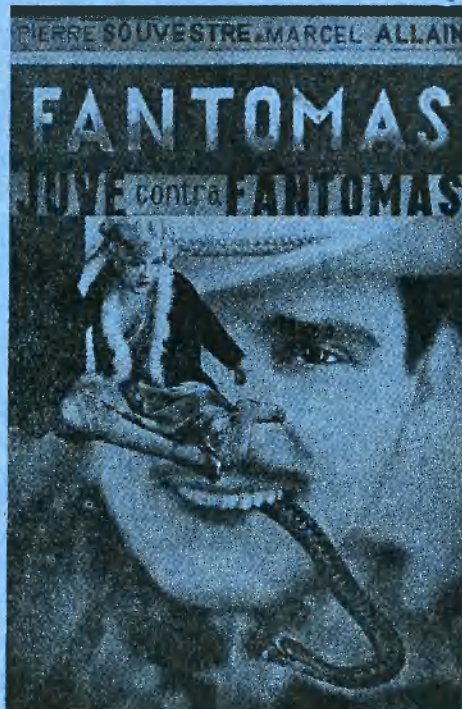
(u vinohra'ského nádraží)

stanice elektrické dráhy 3 a 19.

VŠE PRO SPORT V OSADÁCH.

FANTOMAS

ZLOČINECKÝ GENIUS
DARŽE

představuje se ve
dvou detektivních
románech :

, FANTOMAS '
324 stran. Kč 20.—.

JUVE CONTRA
, FANTOMAS '
416 stran. Kč 20.—.

Žádejte u všech
knihkupců, aneb
u nakladatelství
, ODEON '
JAN FROMEK
PRAHA III.,
VÍTEZNÁ TRÁDA 11.

Co nás zajímá

Oprava dle § 19. Na základě § 19. tisk. zák. a novel jemu příslušných žádám za opravu zprávy v 3. čísle časopisu „Trampa“ uveřejněné, a to tímže písmem v téže úpravě a rubrice: Není pravda, že z dobře informovaných míst se dovídáte, ale je pravda, že to byla prachspřátá lhavá huba vulgo kušna Rudli Mošů, která Vám to nakukala. Není pravda, že jsem byl kdysi populární a svým zevnějškem nápadný — ale pravda je, že jsem furt populární, ale nenapadám ani své bližní (vyjímaje Jendu Bergmanů v „Trnu“), ani nenapadám na nohy, ale naopak jsem dle úsudku jiných a hlavně podle úsudku svého velmi hezkým. Také jsem nezapenčil své podíly na „Silver River“, poněvadž jsem tam nic neměl a tudíž jsem nic také v městě neztratil (ani věneček). Rovněž není pravdou, že jsem se stal profesionálním tanečníkem v kavárně „Skaut“, poněvadž jsem tam byl jen jednou a byly tam samy hrbaté a kulhavé holky. A po druhý se na všechny klepy vykašlu.

Dr. Soukup.

a zvláště ve stínu se drží brouci a ty dřevo ničí, nejlépe jest kupovati v zimě a teď na jaře. Jeden pevný metr jest ve státním revíru za 180 Kč i se zbavením kůry, u sedláka laciněji. V pile by jste museli dáti asi 1400 Kč za 4 pevné metry. Tedy hoši vzhůru do revíru a stavte sruby, chatrče a ne trafiky. — Bob z osady Hurikán.

OSADA „HURIKAN“ v Údolí Obrů na Hadí Řece oznamuje jubileum. Kamarád Bob oslaví v tomto roce u potlachu 22. výročí svého darebáctví na tomto světě a 10letí mezi námi. Gratulujeme a přejeme jubilantu nějaké děvče, pak mnoho zdaru k další záslužné činnosti.

Osadníci.

Začíná opět okurková sezona, a proto se nikdo nedivte panu Poláčkoví, který ve „Večerním Českém Slově“ z čertovy zahrádky objevil dne 23. května dávnou vyhynulý rod trampů, který má prý ještě široké klobouky a čaparéry. Něco se holt psát musí, třeba jsem posledního trampa se širokým cowboyským kloboukem a mosaznými hřeby pobi-

Osada Utah sehrála přátelský zápas ve footballu s osadou Nebraska a zvítězila po tuhém boji 5:3 (5:1). Nebraska zasloužila si svojí obětavostí a fair hrou lepšího výsledku. Zápas hrán ve prospěch S. K. Štěchovic. Osada Utah děkuje za kamarádké vystoupení osady Nebraska.

Rádné trampské písně má Klub. Kapitán Flint. Tiskem vyšly v Průlomlu, Praha XII, Fochova tř. č. 42. Dvě sbírky po 3.— Kč.

Deník „Elsinory“ a vylosování soutěže z technických důvodů odkládáme do příštího čísla.

Listárna redakce.

Ikar, použiji v někt. příštím čísle. Řeháček, tohle ne. — Mol, osobní a anonymní. Předám pisateli dotyčného článku. — Groteská, později. Píš dále. — Dan, totéž. — Ryba, dobrý. Včela 251, dobrý, zdravím tě. — Váma, z tohodle jenom něco. — Žuzu, totéž. — Berouňák, blbni dále. — Lecián, M. V. zemřel minulý měsíc. Co pak jsi to nečetl v min. „Trampu“? Obrázky se kreslí tuší. — Lida

Jean Girandoux:

Národové, kteří mají nejlepší běžce, dospěli první k oběma pólům.

Osada „Mokrejch sušenek“ se rozhodla zakoupiti chaloupku strýčka Toma a perníkovou chaloupku a proměnit ji v trampské chaty. — Vama.

Plakáty k vylepování chat s anglickou vlajkou od fy Bohata, Smíchov, obdržíte v libovolném množství zdarma v naší administraci.

Trampové silniční i vodní a všichni, kteří šlapete s námi břichatou a pitomou měšťáckou morálkou, vy nemáte nám po říci? Což jsme cizí, nebo vy nejste naši? Ať se polepšíte! O. B. R.

Chcete-li stavěti chatrč — tedy volte srub, přijde Vám sice o něco draže, ale zase se Vám 100% vyplatí. Dříví nekupujte v pile, ale pokud možno v revíru, dostanete jej o 50% levněji. Na chatu (4×4 m 5 m výšky) stačí, když koupíte 4 pevné metry a máte to i se stropními trámy i s polštáři na podlahu, žádejte vždy tak zvané latě, t. j. stromy do 15 cm v průměru, nezapomeňte, aby Vám měřili průměr v prostředku (kůra osekána), kmeny si nechte ihned na místě zbaviti kůry, neboť v kůře

tým pasem viděl naposledy před 3 roky. Mimo jiné zajímavé věci objevil také pan Poláček ve své kůřivě také konzervy s buvolím masem. Co by jsme se ale hádali: Když buvolí — tedy buvolí.

Osada „Albatros“ uspořádala 24. května v sále „u České Koruny“ na Vinohradech vzpomínkový večer v rámci oslav 10letého výročí založení osady. Večer měl animovaný průběh, nutno však bohužel konstatovati, nikoliv vlivem předváděných věcí, neboť program (snad v nemístné snaze vybočiti z rámce obvyklých trampských zábav), sestával se vesměs z čísel, hodících se snad do pouťové arény. Ty dvě Wendy-ho písničky trampský ráz zábavě dodatí nestačily. Co pak jste kamarádi o své osadě, mimo tištěných pár řádek, nemohli něco na jevišti říci? Je to působivější a místnější než několik těch stojek a půl hodiny únavného kouzelnictví! — el.

Vrácené sportovní medaile obdrželi všichni čtenáři nového druhého „MAGAZINU TRNU“!

F., mihostpaní, já nejsem zlej... — Tramp Jim, nepotřebuješ povolení žádné. Opatři si ale občanskou legitimaci. — J. Č-ný, nehodí se. — Lecián II., tohle už je lepší. V redakci nám ale ouředně zakázali zpívat. — Kord, pošli něco jiného, básnění zanech. — Jahoda, nehodí se. — rek, kde je ta slivovice? — Babek a Ad., za tu kritiku prej kapitán nechá mozkrát děkovat, za fóry zase je já. — Váša, ty seš slušnej jak Ferenc. — Klac, pošli něco kratšího. Filip, nehodí se. — Čenda, raději kratší. — Cais, tak tohle ne. — J. Naj-n, pošli něco jiného. — J. O. II., hodí, ale do koše. Pošli něco jiného. F. Kraus, starý. — Šerif, voni by nám to zabavili. Jinak tě zdravím. — F. J. L-derer, nehodí se. — Scottak, použiji. — J. Ill-vnička, použiji později. — Amor, ježíšmarjá nebasni! Svatoš, skoro totéž. — Polévač, počkam na druhý díl, snad bude kratší. — Caramba, caramba! — Kluci, nebuďte furt zamilovaný, dyť je to hrozný! Jinak sem zdravěj a posílejte lístečky z luzných svých osad!

American Sporting Store

VŠE pro

tramping kanoistiku sport

J. Horn, Praha II., Žitná ul. č. 8. Palác YWCA

TRAMP vychází čtrnáctidenně, první a poslední sobotu každého měsíce. Jednotlivé číslo 1 Kč. Předplácí se: ročně 22 Kč, půlletně 12 Kč. — Redakce, administrace a expedice: Praha II, Karlovo nám. 15. — Telefon 43.241 a 43.300. — Vydavatel Quido Langhans. — Zodpovědný redaktor Karel Melíšek. — Tiskem Středočeské knihtiskárny, akc. spol. — Používání novin. známek povoleno pod číslem 60.788-VII-1929.